

MRS.DALLOWAY

Який дарунок життя! Ніби занурюєшся! Так їй здавалося завжди, коли, під ледве чутний скрип петель, який вона могла чути й зараз, вона відчиняла двері своєї тераси в Бортоні і занурювалася у свіже повітря. Яке свіже, яке лагідне було повітря рано вранці! Більш лагідне, ніж зараз. Ніби дотик хвилі, ніби поцілунок хвилі. Прозоре та прохолодне. І все ж, стоячи біля відкритих дверей (вісімнадцятирічною дівчиною, якою вона тоді була), вона відчувала, що щось жахливе має трапитись; дивилася на квіти, на дерева, які були огорнуті ранковим серпанком і на граків, які піднімалися в небо та спадали звідти вниз; стояла і дивилася аж поки не почувала голос Пітера Уолша—«Мрієте серед овочів?» — так ,здається,— «Мені більш подобаються люди, ніж капуста» — це було так, згадалось, він сказав це одного ранку після сніданку, коли вона вийшла на терасу, Пітер Уолш. Він повинен був повернутися з Індії в один з днів червня або липня. Вона забула в якому місяці, його листи були жахливо нецікаві. Тільки його слова запам'яталися, його очі, його кишеньковий складаний ніж, його усмішка, його жага суперечок. І коли мільйони речей безповоротно зникли—це було так дивно, —декілька фраз залишилися в пам'яті, як ця, про капусту.

Вона призупинилась на тротуарі, в очікуванні коли проїде повз неї фургон Дартналла. «Чарівна жінка»,-подумав про неї Скроуп Первіс (він її знав, як знаєш всіх тих людей, які живуть по сусідству з тобою у Вестмінстері); схожа на пташку, легку, жваву, синьо-зелену сойку, хоча їй було за п'ятдесят і після хвороби вона дуже посивіла. Не помічаючи його, вона стояла, дуже пряма, очікуючи , щоб перейти вулицю.

Мешкаючи у Вестмінстері скільки років, вже більше двадцяти ,відчуваєш, навіть посеред вуличного гуркоту або прокидаючись вночі(і Кларисі це подобалось), що все урочисто завмерло; відчуваєш тишу перед раптовими ударами Біг Бену (можливо це все через уражене серце, наслідок грипу).Ну ось! Відбиває час. Спочатку тихо, мелодійно звучить; потім, невідворотно відбиває години. Звуки ударів заповнили все навколо. «Які ми все ж таки нерозумні»- подумала вона, перетинаючи вулицю. Тільки на небі знають, чому життя так люблять і саме так уявляють, прикрашають, вибудовують, змінюють і починають жити кожної миті заново; але і найжахливіші опудала, найбільш знедолені з них, які сидять на паперті, страждаючи від свого падіння, роблять те

саме. Вона відчувала задоволення від того, що ніякий Акт Парламенту не може нічого з ними вдіяти тільки з однієї причини: вони люблять життя. Погляди перехожих, коливання тіл, тупіт ніг, гуркіт та ревіння автомобілів і автобусів, човгання ніг людей з рекламою, духові оркестри, шарманки, і над всім цим дивно високий звук аероплану. Це те, що вона любила: життя, Лондон. І цю мить червня.